

Emek Sömürüsü Yapan Kamu Olunca Kime Ne Diyelim?

Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde yaklaşık 22 yıldır süregelen ücretli öğretmenlik modeliyle yapılan haksızlıkları önceki yazılarımda işlemiştim.

Henüz bilmeyenler için kısa bir özet geçerse; Ücretli Öğretmenlik, aslında beklenmeyen ani ve acil durumlar nedeniyle öğretmensiz kalan öğrencileri mağdur etmemek için bölgede bulunan öğretmen adaylarını, onlar da yoksa en yakın kişileri ders saati ücreti karşılığında eğitimde geçici görevlendirme için taşra teşkilatına verilen idari bir ruhsattır.

Ancak; Milli Eğitimin yeterli sayıda öğretmen alımına gitmemesi ve ataması yapıldığı halde çeşitli nedenlerle göreve başlamayan öğretmenlerin olması yüzünden, giderilemeyen ihtiyacın da karşılanması gerekiyordu. Milli Eğitimin taşra teşkilatı, geçici bir çözüm olan Ücretli Öğretmenlik statüsünü alternatif bir istihdam modeline çevirerek her derdine derman gibi tepe tepe kullanmaya başladı! İl/İlçe Milli Eğitim ve Okul Müdürleri ekonomik(!) ve pratik bir çözüm buldukları, Veliler de çocukları öğretmensiz kalmadığı için memnun ve mesut oldular. Veliler ve öğrencilerin çoğunluğu Ücretli Öğretmenlerin yaşadığı sorunlardan bihaber şekilde eksiksiz hizmet almaya devam ettiler.

Öğretmenlik şartlarını taşıyan adaylardan; KPSS puanı yüksek olduğu halde kontenjan açılmadığından atanamayanlar, atanmış branşlarda yüksek rekabet nedeniyle dereceye giremeyenler vb. başta olmak üzere, Müdürlüklere başvurularından KPSS puanı, bölüm yetkinliği gibi kriterlerle (bazı yerlerde sosyal endikasyon dediğimiz torpille seçim iddiaları da var) seçilen öğretmenler ücretli sözleşmesi imzalayarak ağır şartlar ve yetersiz kazançlar sağlayan bu düzenin gönüllü kölesi oldular. Mesleklerini, çocukları ve memleketimizi sevdikleri için bile bile her zorluğa katıldılar. Öğretmen eksikliğini hissettirmeden, Milli Eğitim Bakanlığının acziyetini belli etmeden, dağ-bayır uzak mecra dinlemeden gidip çalıştılar. Okullarımızdan Bayrağımızı indirmediler! Evlatlarımızın geleceğine ulvi bir emekle değer kattılar!

Ücretli öğretmenlerin ders saat ücretleri çok düşüktür. Haftalık 30 saat ödeme sınırları vardır. Metazori tutulan nöbetlerden ve rehberlik derslerinden ek ücret alamazlar. Ailede ölüm, hastalık, izin, resmi tatil vb. herhangi bir nedenle giremedikleri derslerin ücretleri de kesilir. İlk defa 6 Şubat depremleri sonrasında verilen 2 haftalık arada ders ücretlerinin ödeme kararı çıktı. SGK prim günleri asla tam yatırılmaz ve emeklilikleri hayal olur. İş güvenceleri yoktur. Okul Müdürlerinin keyfi kararıyla veya ansızın gelen bir kadrolu atamasıyla sözleşmeleri feshedilir. Yarından itibaren derse gelmeyin denilir. Kış ortasında bile işsiz kalabilirler. Bu güvensiz zemin, yöneticilerin suiistimaline, tacizine ve mobbing gibi eziyetlerine davetiye çıkarır. Diğer öğretmenler kendilerinden daha aşağıda görür, selam ve sosyal etkileşimden dahi kaçınır. Veliler ve onlardan duyup gören öğrenciler saygısız davranır, dalga geçer. Öğretmenlere verilen maddi ve manevi haklardan faydalanamazlar. Zaman geçtikçe ailevi sorumlulukları ve maddi bağımlılığı da artan ücretli öğretmenlerin, koruma kalkanları iyice düşer, her şeye istemeden de olsa eyvallah demek zorunda kalır, çaresizlikten katlanırlar.

Bu fiili emek sömürüsünün sadece Milli Eğitimde olduğunu sanıyordum! Meğer başka kurumlarımızda da aynı sancı ve sıkıntılar yaşanıyormuş!

Milli Eğitim Bakanlığının Halk Eğitim Merkezlerinde emektar Usta Öğreticilerimiz, Diyanet İşleri Başkanlığında fahri Kur'an Kursu hocalarımız, en tuhafı da Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığında çok sayıda meslekten çalışanlarımız aynı sömürü düzenine yakalanmış biçareler gibi dert yaşıyorlarmış! Şartlarında küçük farklar olsa da hepsi ortak ücret yetmezliği, eksik SGK primi, iş güvencesizliği, ölüm ve hastalık gibi hallerde dahi kesilen ücretler gibi sorunlarla yüzleşiyorlar.

Milli Eğitim ve Diyanet'in öğretmen, eğitmen, usta öğretici gibi eğitim odaklı sömürüsünü anladım da Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının psikolog, sosyolog, büro memuru, sosyal hizmet uzmanı, öğretmen, hemşire gibi temel meslek gruplarından 2800 kadar insanı, neredeyse 17 yıldır acımadan sömürdüğünü duyunca çok şaşırdım! Hadi canım o kadar de değildir desem de Aile Bakanlığının taşra teşkilatının hemen her biriminde bu personeli tepe tepe kullandığını, önemli komisyon ve kurul gibi yerlerde dahi görev verdiğini öğrendim. Bakanlığın temel felsefesine kökten zıt kalan bu köleci zihniyetin, nasıl olup da bunca yıldır sürdüğünü anlamak mümkün değil! Zulmeden, sömüren, yetkisini kötüye kullanan Devletin Bakanlıkları ve Diyanet İşleri Başkanlığı gibi özel birimleri olursa, kime ne diyelim Allah aşkına!?

Sonuç olarak, saat ücretli ders veya hizmet alım şekli ancak kısa süreli ihtiyaçlar için makul ve gerekli olabilir. Aksi takdirde bizzat Devlet tarafından kaçak ve haksız personel istihdamına dönmüş olur. Devlet böyle yaparsa özel sektör geri kalır mı? Bu sömürüden onlar da cesaret alıp ileri gitmez mi? Tüm Bakanlık ve kurumlarımızda ücretli sistem için bir süre ve şart kısıtlaması getirilmelidir. Bu zamana kadar emekleri sömürülen ve mağdur edilen öğretmen veya personelin de liyakat esasına göre asli kadrolarına atamaları yapılmalıdır. Bu atamalar normal KPSS atama kontenjanlarından bağımsız yapılmalı ve zaten temsilen çalıştıkları kadrolar odaklı olmalıdır. Atamaya uygun olmayanların SGK eksiklerini tamamlama vb. iyileştirmeler ile en kısa sürede kurumlardan ilişiklerinin kesilmesi, hizmet akışını aksatmadan yerlerine atamaların yapılması sağlanmalıdır.

İlköğretimde Sınıfta Kalma Geri Gelmelidir!

70-80'li yıllarda, henüz ilkokuldayken çocukların kapasitesi ve ilgi alanı aşağı yukarı belli olur, öğretmen-veli işbirliği içinde, eğitime devamları yahut bir mesleğe geçmeleri sağlanırdı. Öğretmenler daha saygın ve etkili, Veliler daha uyumlu ve sabırlıydı. Okullardaki çocuklar genel olarak 3 sınıfa ayrılırdı.

Derslerine düşkün ve ileri eğitime hevesli, kendinden gayretli çalışkan ve sabırlı öğrenciler: Dışarıdan zorlamaya gerek kalmadan okuyabilen, ortaokul sonrası lise ve üniversite planlarını yapabilen çocuklardı. Sınıfta fark edilir, öğretmenleri tarafından desteklenir ve okutulmaları için velilere ısrar edilirdi.

Vasata yakın seviyelerde başarılı olan öğrenciler: Genellikle ortaokuldan sonra çalışma hayatına çirak olarak katılan, çiraklık okuluna veya imkanı olursa meslek liselerine devam eden çocuklardı. Fabrika ve atölyeler için, vasıfsızdan teknik personele kadar değişen yelpazede insan kaynağını bu grup oluşturmdu. Aile işletmesi veya sermayesi olanlar da ticari faaliyetlere katılırdı.

İlkokulu bile zorlukla bitirebilen çocuklar: Ekonomik veya aile şartları nedeniyle okumaya meyli olmayan, derslerle ilgisi fazla bulunmayan çocuklardı. Tarım ve hayvancılıkta yahut, esnaf ve sanayi işletmelerinde çiraklıktan başlayan hayat mücadeleleri vardı.

Eskiden, çocukların daha yolun başındayken tanınmasını ve öğretmen-veli hattında geleceklerinin şekillenmesini sağlayan en önemli faktör, tavizsiz uygulanan sınıf geçme ve kalma sistemiydi! Hastalık vb. özel bir nedeni olmadıkça, derslerinde başarısız çocukların ısrarla sınıf atlanarak eğitim sisteminde sürekli kalmasına ve diğer çocukların da eğitim kalitelerinin düşürülmesine fırsat verilmezdi.

Aileler çocuklarının kapasitesini bilir ve ona göre alternatif hayat yollarına bakardı. Öğretmenler çocukların farklı alanlardaki yeteneklerini de sorgular, velilere sanayi ve esnaflık seçeneklerinden uygun gördüklerini paylaşırdı. İlkokulda başlayan öğrenci sayısı üniversiteye kadar doğal ve düzenli şekilde azaldığı için, eğitimde kalite ve yoğunlaşma söz konusuydu.

Ama artık öyle olmuyor! İlkokula başlayan her çocuk üniversite kapısına kadar engelsiz, özensiz ve kendiliğinden geliyor. Abartılı ve dayanaksız özgüvenle egoları şişiyor. Sınıfta kalma diye bir kaygı ve tasaları oluşmuyor. Öğretmenlerin saygınlığı ve öğrencilerin üzerinde etkinlikleri giderek azalıyor. Çocuklar başarısızlığın sonuçlarıyla yüzleşmiyorlar. Üniversite sayılarının ve açık üniversite dahil kontenjanların alabildiğine artması nedeniyle, üniversite okumakta aşırı kolay ve sıradan hale geliyor.

Dananın kuyruğu, üniversite bitip hayatın gerçek yüzüyle ve nitelikli bir işe girmek için maruz kaldıkları zorlu sınavlar ve torpil gibi haksızlıklarla yüzleşince kopuyor! Yirmili yaşlarına kadar adeta fanusta büyüttüğümüz, zorlanmadığı için gelişmeyen, hazırlıksız olduğu için hayata karşı kondisyonu düşük, tıknafes, depresif ve umutsuz gençlere dönüşüyorlar.

İlk, orta ve lisede başarısızlığın sonuçlarıyla yüzleşmeyen çocuklarımız, iyi kötü geçtikleri üniversite sonrası dev bir mezunlar havuzuna dökülüyorlar. Eski ve yeni mezunlar KPSS gibi sınavlarda başarılı olabilmek için kendini helak ediyor. KPSS'den yüksek not almaları da yetmiyor, ehliyet ve liyakat yerine haksız torpillerin döndüğü mülakatlarda acımadan biçilip eleniyorlar. Özel sektörün sınırlı personel ihtiyacı da istihdam oranında çok yetersiz kalıyor. Geriye kalan halen işsiz ve atanamamış milyonlarca gencimiz, adeta sosyal bir enkaz halinde yığılarak birikmeye devam ediyor!

Üniversite sonrası işsizlik ve çaresizlik içinde kıvranıyorlar. Yaşları çok ilerlediği için herhangi bir mesleğe çiraklıktan başlama imkanları da kalmıyor. Marketlerde kasiyerlik yapabilenler de kendini şanslı saymaya başlıyor. Bir türlü Milli olamayan ateist felsefeli eğitim müfredatımız sayesinde, dini duyguları ve sabırları da gelişmediği için, Allah korusun genç yaşta hayattan pes edip intiharı seçenlerin sayısı da her geçen gün artıyor.

Üniversite okumanın neredeyse şart hale getirilmesi yüzünden, işe başlama yaşı da ilerliyor. İşe başlamadan evlilik kurulması neredeyse imkansız olduğu için, ortalama ilk evlilik yaşı da sürekli yükselişe geçiyor. 2020 verilerine göre kadınlarda 25'e, erkeklerde 28'e yükselen evlilik yaş ortalaması sosyal bir alarm niteliğindedir. Bu durum çocuk sahibi olma yaşını da yükseltirken, çocuk sayısında ise tersine azalmaya sebep oluyor.

Çözümü yazının başlığında verdik. İlköğretimde sınıf geçme için başarı şartı tavizsiz uygulanmalı, çocuklar içi boş halde sınıf atlamamalı. Sınıf tekrarı yapan çocuklarda mesleki kabiliyet araştırması yapılarak, ortaokuldan itibaren meslek eğitimleri yoğunlaşmalıdır. Açık lise desteğiyle, gençlerin erken yaşta esnaf ve sanatkarlık dallarında çalışmaya başlaması teşvik edilmeli, meslek liselerine gidişin yolu, istihdam teşvikleri ile birlikte güçlendirilmelidir. Sanayinin ihtiyaç duyduğu nitelikli ara eleman ihtiyacı lise seviyesinde karşılanmalıdır.

Her zaman tekrarladığım gibi; Her eski kötü, her yeni iyi değildir! Eskinin başarılı uygulamalarını tekrar canlandırmak da yapıcı bir yeniliktir.

Görsel kaynağı: aydinpost.com

Tarikatlar Okullarımızda!

Gazetelerde şöyle bir haber yayınlansa:

“Nakşibendi Tarikatı ve Ankara Valiliği “Nakşibendi Okulda” projesi kapsamında işbirliği için protokol imzaladı. Ankara Valiliğinde yapılan imza törenine Nakşibendi Halifesi Filanca Bey katıldı. Proje kapsamında, Ankara’daki okullarda erdemli insanların taşınması beklenen değerlerin aktarılması, milli ve manevi yapımıza sahip çıkan nesillerin yetişmesi için; öğrencilere, öğretmenlere ve velilere yönelik eğitim programları, kötü alışkanlıklardan çocuklarımızı koruyabilmek için alternatif hobi kursları, düzenlenmesi planlanıyor.”

Sizce neler olurdu?

Ortalık birbirine girerdi. Ne Valiliğe, ne Bakanlığa, ne de Sayın Cumhurbaşkanına söylenmedik söz kalmazdı. İrticanın hortlamasından tutun da, iyi saatlerde olsunların tekrar göreve çağrılmasına kadar, her türlü reaksiyon gösterilirdi. Avrupa Birliği ve ABD derin endişelerini paylaşır ve gözdağı mesajları yayınlardı...

Aslında bir tarikat bunları yaptı ama kimse sesini çıkarmadı. Hatta Bakanlık düzeyinde taltif edildi.((<https://www.egepolitik.com/milli-egitim-bakani-ndan-rotary-okulda-projesine-tam-destek/54021/>)) Birlikte pozlar verildi.((<https://www.bursadabugun.com/haber/bakan-ziya-selcuk-tan-rotary-okulda-projesine-tam-destek-1175470.html>)) İzmir Valiliğinde benzeri bir protokol

imzalandı.((<https://www.haberekspres.com.tr/izmir/rotary-okulda-h128355.html>)) Okullarımız ziyaret edildi.((<https://rotary2440.org/news/karia-rk-rotary-okulda/>)),((<http://www.okulnews.com/yasam/rotary-okulda-ogrencilerin-yaninda-h1649.html>)) Bu iş için siteler((<https://rotaryokulda.com/>)), sosyal medya hesapları((<https://twitter.com/rotaryokulda>)),((<https://www.instagram.com/rotaryokuldacom/?hl=tr>)) kuruldu. Hem öğrencileri, hem öğretmenleri hem de velileri eğiteceklerini ilan ettiler. Ama kimse onları engellemedi! Çünkü bu tarikat İslam'la ilgili değil; Yahudi dostu, ABD menşeli Rotary Kulübüydü. Tıpkı Lionslar ve Masonlar gibi. Anlayacağınız Müslüman STK'ların okullarımıza girmesi yasak, ama Siyonist Yahudi, ABD ve AB yörüngesindekilere serbest!

Kimse buna karşı çıkmadığı gibi, bütün resmi kurumlar tam destek veriyordu. Çünkü ta en tepeden Bakanlık seviyesinden bir olumlama vardı. Ta ki, muhafazakar çevreler bu durumu fark edip sosyal medya ve basında eleştirene kadar.((<https://www.milligazete.com.tr/haber/3224029/rotary-okulda-nesiller-tehlikede>)),((<https://www.yeniakit.com.tr/yazarlar/osman-atalay/milli-egitim-rotary-istanbul-sozlesmesi-30199.html>)) Bu sefer Milli Eğitim Bakanlığı resmen CERBEZE (cerbezeyi merak edenler **Modası Asla Geçmeyen Şeyler: Hamaset ve Cerbeze** yazımı okuyabilirler) yaparak *“Bakanlığımız tarafından bu konuda il milli eğitim müdürlüklerine gönderilen bir talimat bulunmamaktadır.”*((<https://www.trthaber.com/haber/gundem/mebden-rotary-okulda-projesine-destek-i-diasina-yananlama-437892.html>)) dedi.

Talimat göndermenize zaten gerek yoktu. Sayın Bakanımız proje sahiplerini makamında kabul ederek Rotary Bayrağı ile resim vermedi mi? Sayın Valilerimiz Rotary Derneği ile işbirliği protokolleri yapmadı mı? Rotary derneği okullarımızın içine girerek süslü söz ve hediyelerle projelerini filen başlatmadı mı?

Milli Eğitim Bakanlığının ciddiyetine inanmak için, Valiliklerle bu konuda yapılmış olan tüm protokollerin iptal edilmesini, site ve sosyal medya hesaplarının yayından kaldırılmasını, okullarımıza Rotary Derneklerinin uzman, üye veya her hangi bir vasıfla girerek faaliyette bulunmalarının yasaklandığını ilan eden, bir **genelge** çıkarmalarını bekliyoruz!

Toplumsal Cinsiyet Eşitliği projesinde de aynı şeyleri yaşadık. Milletten itiraz gelince sözde geri adım atılıyor, ama bu hastalıklı zihniyetin müfredat içeriğindeki etkileri halen devam ediyor. Din dersleri dışında yazılan ders kitaplarının yazım dili materyalist ve katolik batı düşüncesinin tesiri altındadır. Allah'ın yaratıcı olarak kabul edilmediği ve ısrarla doğaya, evrime güç verildiği söylemler hakimdir.

Bu müfredatla **Milli Mefkureye** sahip çıkacak nesilleri beklemek safça bir hayaldir. Çünkü müfredatın üzerinde politika belirleyen ve denetleyen Fulbright Anlaşmasına((http://ercanozcelik.com/milletimizin-kaynagi-ailemiz-boyle-yok-ediliyor/#egitimin_kultur_ve_genel_ahlak_degerlerinin_aktarilmasinda_yetersiz_birakilmesi)),((https://www.tbmm.gov.tr/tutanaklar/KANUNLAR_KARARLAR/kanuntbmmc032/kanuntbmmc032/kanuntbmmc03205596.pdf)) dayalı olarak kurulan **“Birleşik Devletler Eğitim Komisyonu”** ve onun ABD salt çoğunluğunda çalışan komiserleri vardır. Yıllardır eğitim sistemimizin yap-boz oyununa dönmesinde bu ve benzeri odakların yıkıcı etkilerini görmezden gelemeyiz.

CEDAW((http://ercanozcelik.com/milletimizin-kaynagi-ailemiz-boyle-yok-ediliyor/#cedaw_ve_istanbul_sozlesmelerinin_imzalanarak_aileye_tuzak_kurulmasi)),((<https://www.tbmm.gov.tr/komisyon/kefe/docs/cedaw.pdf>))dan sonra İstanbul Sözleşmesi((<https://rm.coe.int/1680462545>)) de bu Aile-Nesil yıkım ekibinin son halkası olarak eğitimdeki etkilerini göstermiştir. Boğaziçi Üniversitesinde cinsiyetsiz tuvalet akımına yasal dayanak olmuştur.((<https://akademisyenler.org/ilk-cinsiyetsiz-tuvalet-bogazici-universitesinde/>)) Bu olay, İstanbul Sözleşmesinde yer alan toplumsal cinsiyet rollerinin “kökünden kazınması” için atılmış bir adımdır. İstanbul Sözleşmesini kutsal bir metin gibi savunan ve koruyan KADEM'in, Boğaziçi Üniversitesindeki öğrencilerin bu girişiminden rahatsız olması da trajik-komik bir

durumdur.((<http://kadem.org.tr/genel-ahlaka-uymayan-ve-mahremiyete-acik-bir-saldiri-olan-olaya-iliskin-kamuoyu-aciklamamiz/>)) Kendi yaptığı yemeğin tadından şikayet eden aşçıya, saygı gösterilir mi?

Milli Eğitim sistemimizi; Fulbright Anlaşması gibi felç eden hastalıklardan kurtarmak, kökü dışarıda olan gayri milli akımlardan da korumak zorundayız.

Yüce Rabbimiz, yöneticilerimize sürekli zihin açıklığı, şuur ve basiret nasip eylesin! Yönetilen bizleri de kendi yolunda birlik ve beraberlik içinde kılsın İNŞALLAH!...